

Fritid heller enn lønnstillegg?

To tredjedeler vil heller ha kortere arbeidstid eller lengre ferie istedenfor lønnstillegg. Dette er, ifølge den svenske avisen «Arbetet», resultatet av en undersøkelse blant 500 heltidsarbeidende kvinner og menn i Stockholm-området, foretatt av forskeren Göran Ahrens ved Uppsala Universitet.

Det mest interessante ved undersøkelsen er sammenhengen mellom trivsel på arbeidsplassen og ønsket om fritid. Dess mer man vantrives, jo mer er man innstillet på fritid istedenfor lønn. En femtedel av de spurte sier til og med at de er villige til å gå ned i lønn, om bare arbeidet blir triveligere.

Dette understreker hva vi før har skrevet: Arbeidsplassen er vårt annet hjem, og at det rår harmoni og trivsel der, er avgjørende for hele vårt velbefinnende.

Her må mer gjøres, men det må ikke gripes til skinnløsninger. Bilder på veggene og musikk til arbeidet er vel og bra, men den avgjørende faktor er om man er interessert i det man gjør. De fleste jobber er imidlertid fulle av nokså kjedelig rutinearbeide, og selv om noe kan gjøres ved jobbturnus o. l., så er løsningen egentlig en annen. Selv skittjobber blir interessante når du gjør dem for deg selv eller i egen interesse. Derfor går veien til bedre trivsel på arbeidsplassen over utbyttedeling og individuelt medeierskap.

Å tro at det samme kan oppnås ved at staten overtar eieomsretten, er å kaste seg selv blå i øynene.

Tarvelig skittkasting på Misjon bak Jernteppet

FARLIG Å KOMME I VEIEN FOR VERDENSKOMMUNISMEN

Den som stiller seg i veien for verdenskommunismen, må være forberedt på forfølgelse og mistenkeliggjørelse. De røde er mestere i den slags, og hva de gjør, blir planmessig gjennomført.

Her i Norge er det nå Misjon «fascist». Nylig kom så sterke bak Jernteppet som står for tur. angrep på en annen partner, Det begynte med Berge Fures Broder Andreas (se innlegg på side 4), og nå har Oslo Indre-arbeidspartner, Richard Wurmbrand, som skulle stemples som

I en kommentar skriver dette bladet bl. a.:

«En selvsagt forutsetning... er at de private organisasjonene holder sin sti ren når det gjelder å blande inn politiske sympatier og antipatier. Når MBJ i den senere tid er kommet i søkelyset, er det fordi organisasjonen samar-

beider med Richard Wurmbrand og hans organisasjon. Wurmbrand har i debatten bl. a. i Aftenposten i høst ikke klart å skjule en sterk antisosialistisk grunnholdning. Når verden blir svart eller hvit — slik den blir for Wurmbrand — gir denne grunnholdning seg utslag i (Forts. side 7)

Skal lovbrudd rettet mot staten straffes hardere enn overgrep mot vanlig folk?

I bortimot et år har ekspedisjonssjef Arne Haugestad hatt til spesialoppgave å utarbeide forslag til «fornyelse» av norsk kriminallovgivning. Alt tyder på at han har arbeidet etter nokså detaljerte oppdrag fra sin sjef, statsråd Inger Louise Valle og hennes meget venstredreide statssekretær, Kai M. Ekanger. Så forteller da også ryktene at resultatet er blitt deretter.

Hovedprinsippet for den nye kriminelle tenkning ser ut til å være dette: Om det begås et innbrudd hos en vanlig borger eller hvis en veske med noen hundre kroner nappes fra en gammel dame, så er det ikke så farlig. Da kan reaksjonen være mild, for det er jo så bagatellmessige ting det dreier seg om.

Denne mildhet skal imidlertid oppveies ved at det skal slås langt hardere ned på «økonomiske vinningsforbrytelser». Hvis noen i forundring spør om ikke «økonomiske vinningsforbrytelser» stort sett er det samme som innbrudd og simpelt tjueri, så er de alldeles på villspor. Dette uttrykket betyr nemlig noe helt annet, nemlig at staten ikke får hva den har bestemt at den skal ha. Om en håndverker gjør en jobb på kveldstid og ikke lar seg trekke for skatt, da er han «økonomisk vinningsforbryter». Det samme er kjøpmannen på hjørnet om han skulle komme til å gjøre en feil i egen favør ved utregningen av momsen — forøvrig et ganske omfattende arbeid som staten ikke gir ham en øre i godtgjørelse for. Og alle

vet jo at om man ikke gjør tingene nøyaktig som staten vil, da blir det alltid tatt opp i verste mening.

Den «nye giv» i norsk kriminallovgivning betyr ganske enkelt at rettsvernet for vanlige folk gjøres enda svakere enn det i dag er, mens staten får enda hardere og strengere midler til å «gjøre opp» med sine borgere, de mennesker som den egentlig er satt til å tjene.

Det er ikke særlig vanskelig å forstå at Inger Louise Valle setter himmel og jord i bevegelse for å hindre at Haugestads innstilling blir kjent for folk før valget til høsten er over.

Arild

LO-formann som lefler for Kreml?

Det ventes at tidligere AP-statsråd Tor Halvorsen på neste fagkongress vil bli valgt til ny LO-formann etter Aspengren.

Det virker skremmende at den samme Halvorsen nylig lot seg velge til formann i rådet i «Sambandet Norge-Sovjetunionen». En formann som pleier denslags kontakter, vil frihetselskende norske arbeidere og funksjonærer være lite tjent med.

Ingen plass for NS-folk i SV

I «Ny Tid» leser vi at SV's stortingsrepresentant fra Buskerud, den tidligere NS-mannen Kåre Ø. Hansen, har «frasagt seg gjenvalg». Han har tydelig (Forts. side 7)

Om vi NS-folk skal bebreides alt tyskerne gjorde, får dere andre ta ansvaret for Stalins ugjerninger

Herr redaktør!

Nå er jeg inderlig lei av å få bebreidende blikk og bemerkninger hver gang NRK eller aviser bringer gruoppvekkende skildringer av hva de fryktelige tyskerne foretok seg i tredve- og

førtiårene. Enten disse historier er sanne eller ikke, hva i all verden har de med meg å gjøre? Jeg gikk som NS-medlem inn for å hjelpe mitt land igjennom en meget vanskelig tid, og det er jeg ikke istand til å ha dårlig samvittighet for.

Vi har vel, de fleste av oss, gjort den feil at vi har tiet og tålt. Men her om dagen sprakk det for meg, og jeg tok igjen overfor en hoderystende og bebreidende flokk på denne måten: «Hvis dere mener å ha rett til å bebreide meg for alt dere

påstår tyskerne har gjort, så får dere selv ta ansvaret for hva Stalin, deres store allierte, foretok seg. Og her er det en viktig forskjell mellom dere og meg: Dere visste så inderlig vel hvilke blodige grusomheter Stalin hadde begått allerede før dere gikk

i forbund med ham.»

Jeg anbefaler dette argument til flittig bruk. Det ble nemlig taust som graven blant disse selvrettferdige.

Broder, Toten

Ingen som tør tale Moskva midt imod

AV ERIK HAAEST

Den danske forfatter Erik Haaest har utgitt noen sympatiske innstilte bøker om danske frontkjempere og har nå også startet avisen «Ny-Revision» som skal tale våre danske lidelsesfellers sak. I et brev til oss skriver Haaest bl. a.:

Og mens hyklerne snuppede og I bøjede nakken og sagde «unnskyld, at vi har været til», så marcherede De Røde ind i skoler, børnehaver, samfundsliv osv., osv. Så der i dag i Norge, Danmark og lad os tage Sverige med (der plejede samme politik som vore to lande, men som tyskerne kunne bruke bedre ved at lade det ligge) ikke er et eneste parti, som tør tale Moskva midt imod, så der ikke findes et eneste parti «til højre for midten», fordi de har så helvedes travelt med at snakke «social forsyng, velfærd, komme-hinanden-ved, nærdemokrati» og alt det forbandede socialisttævl.

Et godt skal siges om politikken i disse år: Den hindrer en 3. verdenskrig. For det ville være nogle helt ualmindelig tåbelige russere, der startet en krig for at gøre Norden kommunistisk, når vi faktisk er igang med det selv hurtigere end en Warschawapagt-soldat har fantasi til at forestille sig at det kan gøres.

Hel stamme trues av utryddelse i Angola

Mange tusen flykninger er som kjent i det siste kommet fra Sør-Angola over grensen til Sørvest-Afrika. De er alle av ukwanvama-stammen og kan fortelle at de røde MPLA-styrkene sammen med kubanske soldater nå truer med å utrydde hele deres stamme. Grunnen er at den hele tiden har støttet den anti-kommunistiske UNITA-bevegelsen, som fortsatt står sterkt i Sør-Angola. Det er den politiske leder for ovamboene, pastor Ndjoba, som forteller dette.

Ovamboene er den største stammen i Sørvest-Afrika.

«Talsmenn for en felles europeisk vilje»

KAMERATSLIG SAMLING AV OFFISERER FRA JUNKERSCHULE TÖLZ

De kom fra mange europeiske land, de ca. 500 tidligere kadetter fra Junkerschule Tölz som tidligere i høst var samlet til kameratslig samvær i landsbyen Geissach i Bayern. Det var skolens siste kommandant, oberstløytnant Richard Schulze-Kossens som hadde invitert dem, og i et foredrag sa han:

«Vi spurte ikke etter partipolitiske motiver. Det nasjonalsosialistiske partiprogram ble ofte i livlige diskusjoner avvist av kadettene fra de forskjellige land. Det som ble forlangt og erkjent av lærere såvel som av elever, var den felles europeiske vilje, den felles kultur, den felles historie og et fullstendig likeberrettiget

ansvar for de europeiske folks skjebne. Vi var ikke politiske stormtropper eller slagsbrødre med ønske om å spre skrekk og gru i våre spor, men vel en vā-pengren med sterk sosial bevissthet. Det er også betegnende at Himmlers rasedrømmer måtte falle til jorden ved Junkerschule Tölz, der hvor nettopp respekten

for den enkeltes integritet og nasjonal likeberettigelse ble grunntonen».

Stevnets naturlige avslutning var en interessant omvisning på deltagernes gamle skole, som i dag er utdannelsessenter for amerikanske kommandotropper.

Finland og Russland danser sakte vals

«Fänrik Ståls Sägner» av Johan Ludvig Runeberg er Finlands nasjonalepos. I mektige dikt som f. eks. «Vårt land, vårt land», «Sven Dufva» og «Lotta Svärd» skildrer han det finske folks heroiske innsats i krigen mot Russland 1808—09. Det er vanskelig å overvurdere hva denne diktsamlingen har betydd for finsk nasjonal stolthet mens landet var under russisk herredømme frem til 1917.

Men «Fänrik Ståls Sägner» å latterliggjøre et og annet i det ble skrevet rundt midten av forrige århundre og bærer preg av en annen ånd og en annen stil enn dagens. Det er derfor lett

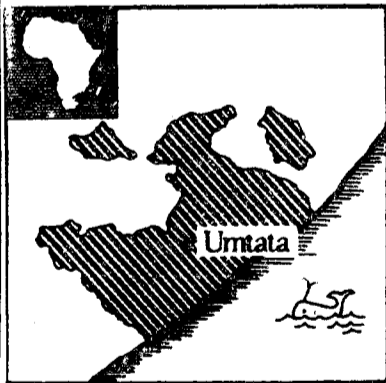
tervekkende syngespill, satt sammen av brokker fra «sāgnene» og med Runeberg og alle hans mest kjente skikkelser på scenen. Syngespillet er dyktig laget, og aktørene gjør tildels en glimrende innsats. Når man likevel blir sittende igjen med en dårlig smak i munnen, er det fordi hensikten er så alt for åpenbar.

Sluttscenen er da også grundig avslørende: Forsoningen er kommet! En ung kvinne som

symboliserer Finland, glir inn i en russisk offisers armer til en langsom vals, og ender med å trekke op skjørtene for å friste ham med sine vakre ben. Nå er alt bare fryd, glede og kjærlighet mellom de to naboer.

Vi tviler på at det finske folk betrakter dette som en helt realistisk skildring av den situasjon Finland i dag befinner seg i.

«Verdensopinionen» sier nei til Transkei

Fredelige løsninger er ikke populære om dagen.

På Afrikas Stillehavskyst er det dukket opp et nytt land, Transkei. Sør-Afrika har avgitt en ikke ubetydelig del av sitt territorium, og for kort tid siden kunne Xhosa-folket feire sin selvstendighet med store festligheter i hovedstaden Umtata. Som en «fødselsdagspresang» har Sør-Afrika brukt ca. 13 milliarder kroner på å gjøre landet forberedt på friheten.

Men verden jubler ikke og nekter å anerkjenne den nye

stat. Blant nekterne er selvfølgelig vår egen Frydenlund.

Hva er innvendingene? Jo: — Det finnes en og annen mangel ved demokratiet i landet og

— Transkei blir fortsatt på mange vis avhengig av Sør-Afrika.

Et par motspørsmål kunne være på sin plass:

— I hvilket rent sort land i Afrika er demokratiet tilnærmet så sterkt utviklet som i Transkei?

— Hvilket land er f. eks. An-

gola og Mosambique helt avhengig av? Det skulle vel ikke være Sovjetunionen?

Det er bare det at slike spørsmål aldri blir besvart. De sorte afrikaneres «frigjøring» skal skje ved vold og blodsutgytelser. seierherrene skal være gode marxister og de kan gjerne gjøre seg fullstendig avhengige av Sovjetunionen. Om disse betingelser oppfylles, er det aldri noen vanskeligheter med å bli godkjent av det norske og andre blåøyde utenriksdepartementer.

Peik

Hvem har de sorte forhandlere i Geneve fullmakt fra?

Herr redaktør!

Jeg må innrømme at jeg til å begynne med var noe skeptisk overfor alt det «Folk og Land» har skrevet om at det riktige er å ta tiden til hjelp i Afrika.

Etter nå å ha sett de sorte såkalte «forhandlere» fra Rhodesia fremført på TV en rekke ganger, forstår jeg mer av hva

De mener. Ikke kan de bli enige seg imellom, og ikke kan de «forhandle» på annen måte enn å true med vold og død, satt igang av deres sovjetstøttede «frigjøringshærer». Slike folk kan umulig være modne til å styre et land.

En annen ting har også falt meg inn: Hvordan er disse folk plukket ut? Er de valgt av noen

som helst? Står det sorte flertall virkelig bak dem — vet man noe om det? Eller er hele deres «fullmakt» de våpen som Sovjetunionen har utstyrt dem med? Finnes det kanskje andre ledere som er langt mer representative for de sorte rhodesere, men som har «kompromittert» seg ved å samarbeide med Ian Smith?

P. K., Dokka

Det siste spørsmålet rammer antagelig nokså midt i sakens kjerne. Mye tyder på at de virkelige representative sorte ledere er de som norsk presse ynder å kalle «tamme stammehøvdingene», fordi de foretrekker å samarbeide med de hvite.

Red.

FOLK og LAND

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
 assistert av en redaksjonskomité.

Gement

Vår nye medarbeider «Pernille» ironiserer i et innlegg på et annet sted i bladet over VG's store «sensasjon»: At det finnes hele to tidligere NS-folk i vaktelskapet «Securitas». Bare noen få ord skal vi føye til det hun skriver:

Vi er vant til mye, men noe skitnere og mer lavtliggende enn denne «sensasjonen» er det faktisk en stund siden vi har sett. Her henges to lett identifiserbare personer ut som mulige hjelpere for terrorister og flykaprere, og på toppen av alt blir insinuasjonen understøttet av en høyere politimann. Slikt kan man stadig vekke og ustraffet skrive, for folk av vårt slag er ikke beskyttet av noen «diskrimineringslov».

Kanskje kan man håpe at jo mer nederdrettede og gemene angrepene på oss blir, dess flere skikkelige mennesker vil reagere i indignasjon. Men vi må innrømme at dette håpet bare såvidt er i live. Folks evne til å sluke rått alt som sies og skrives om NS-folk, ser ut til å være helt uten grense.

En staut offiser og trofast mann

Av MARTIN J. RØED

Kaptein Jon Sefland er død, alltid en rolig og fin opptreden 84 år gammel. Det begynner å minke på de norske offiserene fra april dagene 1940.

Kaptein Sefland mobiliserte Nordfjord Bataljon 9. april 1940 til kamp mot tyskerne som allerede da hadde besatt Oslo, Bergen og Trondheim. Han rekvirerte hurtigruta «Finnmarken» som kom til Måløy. Der var ombord en rekke matvarer som han beslagla for det militære og beordret båten til transport av soldater til Gudvangen i Sogn. Derfra med biler til Voss. Med våpen og annet utstyr reiste han med soldatene til Valdres og deltok i kamp mot de fremstormende tyskere. Det blir sagt at han var den eneste offiser som klarte å holde de tyske styrker tilbake ved flere anledninger. Kan også nevne hans ry, omtalt i bladet «Vi Menn».

Han var som privatperson en rolig og avbalansert mann. I diskusjon tålte han å bli motsagt uten å bli opphisset. Det var

Men han var urokkelig når han snakket om den nasjonale samlings, og sine politiske vurderinger av demokratiet. Han sa ofte, at de nedbrytende partier som ofte kom til makten er alt for stor ulempe for friheten for folket; et land kunne ofte gå til grunne, på grunn av politisk svindel.

Det var alltid koselig å snakke med Sefland i heimen hans der han satt på sin bestemte stol i kjøkkenet, alltid med sin pipe når han hadde en stund til overs. Når han fortalte, eller diskuterte, var det som å høre til forelesning.

Sine siste leveår levet han på gården helt alene med bare hjelp en og to ganger pr. uke, men det ble bedre etter at hans bror-sønn med familie kom og overtok gården. Gud velsigne deg, kjære kaptein Sefland.

Prøvenummer til 4.000

Dette nummer — sammen med novembernummeret — blir sendt ut til ca. 4.000 NS-folk og sympatisører. Vi håper selvføl-

UREDDE TALSMENN FOR NORSKE INTERESSER

MER OM QUISLING-REGJERINGENS KAMP FOR Å BERGE NORSK ØKONOMI

I vår augustnummer bragte vi et sammendrag av en artikkel, der Alf Hartmann forteller om Quislings og finansminister Fredrik Prytz' harde kamp for at tyskerne selv skulle betale okkupasjonskostningene i Norge. Senere har vi fått stilt til disposisjon noen promemoria som vårt finansdepartement utarbeidet i denne sammenheng, og de bekrefter i høy grad hvor kompromissløst våre høyeste tillitsmenn kjempet for Norges sak også på dette område.

Det er ugjørlig i en kort artikkel som denne å redegjøre for hele saksutviklingen, og vi vil derfor innskrenke oss til å bringe en del smakebiter som viser den tone de norske representanter gjorde bruk av:

«Den store varemangel skyldes dels nedgang i import og i innenlandsk produksjon, men den skyldes i ve-

sentlig grad okkupasjonsmaktens forbruk. Det foregår i virkeligheten en utarming av landet i en målestokk som savner sidestykke i vår historie.»

«Selv om det vesentligste av okkupasjonsmaktens pengeforbruk i Norge betraktes som foreløbige forskudd, så er det allikevel klart at dette store pengeforbruk ikke kan

fortsette uten at folket vil komme til å lide virkelig nød.»

Umiddelbart etter dette siste avsnittet foreslås så seks konkrete tiltak som kan redusere de tyske utgifter. I tillegg sies det:

«Ved siden av en reduksjon av okkupasjonsmaktens forbruk av norsk mynt, er det påkrevet å få igang fra Tyskland og de andre okkuperte områder en større innførsel av alle nødvendige livsfornödenheter, særlig levnedsmidler og såvarer, og halvfabrikata for industrien og næringslivet ellers. Det er nødvendig både til dekning av norske behov (Forts. side 6)

Slik tenkte mange av oss i 1940

HVA EN NS-UNGDOMS BREV FRA DENGANG FORTELLER

Når vi i dag vil forklare ungene hvordan vi NS-folk tenkte da krigen skyllet inn over oss i 1940, hender det at vi får høre innvendinger omtrent som dette: Alt det dere nå sier, det er vel ting som dere har funnet ut etterpå for å unnskyld dere? Vi synes derfor det er av interesse å gjengi brevet nedenfor, som er skrevet 15. april 1940. Vi tror ikke det er særlig enestående, men at det tvert om ble skrevet mange brev og ført mange samtaler med langt på vei samme innhold. Kanskje vil brevet få en og annen til å forstå at det ikke var opportuniste, men ærlige overbevisninger som lå bak NS-folks reaksjoner.

Brevskriveren var da brevet ble skrevet, ansatt i et privat firma i Hamburg. Han er nå død, og dette brevet er stilt til vår disposisjon av hans etterlatte.

Kjæreste dere!
 Tusen takk for brev som jeg fikk idag, mor! Ja, i mellomtida er det jo hendt store ting i Norge. Tenk dere til hva det var for et sjokk for meg da jeg hørte at tyske tropper hadde marsjert inn i mitt eget fedreland! Jeg følte det som en kald hand som la seg rundt brystet på meg. Men etter å ha tenkt over situasjonen, så begynner det jo å gå opp for en at dette måtte komme. Det er en direkte følge av regjeringen Nygaardsvolds feige og slappe holdning, som i slike alvorlige tider var fullkomment uforsvarlig. Allerede etter «Altmark»-affæren skrev jeg i et av mine «ukebrev» at regjeringens mangel på holdning overfor det engelske overfallet ga Tyskland en moralsk rett til å si at når Norge ikke selv verger sin nøytralitet, så må Tyskland gjøre det. Og så skjedde det altså at England åpent opphevet Norges nøytralitet ved å legge ut minner i våre farvann. Det vil si det samme som at England i det øyeblikk trakk Norge inn i krig.

gen. Og sett under den synsvinkelen, og når Norge selv overfor en slik handling bare svarer med en lunken «protest» — da var de tyske troppers aksjon fullt berettiget. Bare er det fryktelig at dette førte til utgytelse av blod. At nordmenn og tyskere skal være

nødt til å slåss for englendernes skyld, det er for trist. Et lyspunkt er det at Quisling har overtatt roret i Norge. Selv om — som dere vet — jeg i den siste tida ikke har vært helt enig med ham, så er jeg overbevist om at han er den eneste som kan mestre den foreliggende situasjonen i Norge.

Selv har jeg ikke merket noe til det som er skjedd. Vi nordmenn møter her full forståelse og blir på ingen måte forulempet. Du skrev, mor, at hvis Norge blir trukket inn i krigen, om det da ikke er straffbart å være i fremmed makts tjeneste? Til det kan jeg bare si: Jeg har aldri vært i noen fremmed makts tjeneste — jeg er ansatt i et privat firma her i Tyskland og har med den tyske stat ingen ting å gjøre.

Nå — bare disse linjene for å forsikre dere om at jeg har det godt. Vær helt rolige for meg! Ellers har jeg hatt innflytelse sa, men er nå på beina igjen. Lev vel begge to, og vær kjærlig hilset fra

Nå gjelder det bladpengene for 1977

Vi ville være takknemlig ten neste år, og i tider som år love mer enn 10 nummer, for at flest mulig betaler blad-penge for 1977 allerede før disse er det ikke noe dårlig resultat bare det. «Folk og årsskiftet. En postgirotalong Land» koster altså fortsatt følger med dette nummer. kr. 40,— pr. år og kr. 20,— pr. halvår. Vil man ha avisen i nøytralt omslag, koster det som kommer inn, har vi besluttet ikke å øke kontingen-

ten neste år, og i tider som år love mer enn 10 nummer, derav fem i første og fem i annet halvår. På den annen side: Om «støtteannonse» og andre bidrag fortsetter å strømme inn som i år, kan det temmelig sikkert bli et «ekstranummer» også i 1977. Vi vil heller ikke for neste

D.

Broder Andreas i konflikt med norsk ensretting

Herr redaktør!

Den kjente jernteppemisjonæren Broder Andreas har besøkt Norge og fikk straks merke hva det koster å si sin uforbeholdne mening i dette land.

Det begynte med at en formidabelt uvitende journalist, Stein K. Kristiansen, i «Vårt Land» med store overskrifter påsto at Broder Andreas hadde tatt Gud til vitne på at det ikke finnes raseproblemer i Sør-Afrika. All den stund ethvert barn vet at det motsatte er tilfelle, var jernteppemisjonæren tilbørlig hengt ut. Hva Broder Andreas virkelig hadde sagt, var — med litt and-

re ord — at i Kristus er vi alle like, og Sør-Afrika er intet unntak.

Biskop Kaare Støylen var raskt ute med en avskyresolusjon, og det uten å undersøke saken nærmere, mens «Vårt Land» presterte en meget indignert leder.

Alt dette oppstyret førte til at ingen festet seg ved de faktiske opplysninger som Broder Andreas ga, og som han kjente til av selvsyn. Og det var svært heldig, for i annet fall kunne ensrettingen i norsk presse blitt forstyrrt. Det er nemlig ikke god tone her hos oss å fortelle ting

som dette:

— Ikke noe land i verden gjør så mye for de sorte som Sør-Afrika.

— Hvis de hvite trekker seg ut, vil det blusse opp ødeleggende stammekriger.

— Mange av ofrene i Soweto ble drept av andre sorte.

— Handelsblokaden er et ledd i kommunistenes strategi for å vinne makten i det sørlige Afrika.

— Mange sorte ledere er imot enhver handelsblokade av Sør-Afrika.

— Det er mye mer rasediskriminering i Amins Uganda enn

i Sør-Afrika, men det tier verdenspressen stort sett om.

Og slike ting har Broder Andreas slett ikke lov å fortelle.

Den store forvirring, også i mange kristne kretser, skyldes at man ikke lenger skiller mellom likeverd og likhet, og at man helt glemmer den ting at det også finnes en patriarkalsk plikt.

Et barn er likeverdig med en voksen, men slett ikke lik. Der for får ikke barn leke med fyrstikker og absolutt ikke med et maskingevær. Først må de oppdras til kunnskap og ansvar.

De som i dag uten å tenke

seg om skriker opp om absolutt likhet straks i Afrikas land, overser at det på grunn av meget store sivilisatoriske forskjeller kan foreligge en patriarkalsk plikt for den hvite mann, og at det ville være svik og moralsk svikt ikke å oppfylle denne plikt. Vet man det ikke, eller vil man ikke vite det?

Det er ellers interessant å merke seg hvor viktig det er å få svertet Broder Andreas, Richard Wurmbrand og andre kristne antikommuniste som «fascister». Man merkt die Absicht und wird verstimmt.

Anne, Hamar

Bunntål farligere enn skrap fra oljeindustrien?

Herr redaktør!

TV's dagsrevy viste for en tid siden en undervannsfilm om skrap fra oljeindustrien på havbunnen i Nordsjøen.

På beskjeden plass i Aftenposten 19. november skriver en innsender, P. Skram, Bærum, at det var noe i filmen som var langt verre enn skrapet: De tydelige spor etter bunntål som vi så, for dette er noe som forstyrrer eller ødelegger alt liv på havbunnen. Resultatet blir merkbart etterhvert på fiskebestandene.

Har innsenderen rett? I tilfelle er det nokså katastrofalt. Jernskrap kan man alltid få hentet opp, men å stoppe trålerne, det er en adskillig vanskeligere oppgave.

Nils, Kragerø

Vi har ikke den tilstrekkelige fagkunnskap til å ta standpunkt til påstanden. Kan noen av våre lesere hjelpe oss?

Red.

En lysning i det partipolitiske tåkeslør

Herr redaktør!

Denne uttalelsen fra en senterpolitisk ungdomsgruppe sto på trykk i Senterpartiets propagandaavis «Informasjon» nr. 4 d. å.:

— Verken kapitalisme eller sosialisme. Verken radikalisme eller konservatisme. Men en sjølstendig samfunnspolitisk linje som ikke bygger på økonomisk-liberalistisk eller sosialistisk tankegang. En linje som nok kan ha ekte konservative trekk, men som også følger radikale streker når det gjelder å verne verdier som settes i høysetet. Et politisk alternativ som ikke sement-

rer begrepene i en «borgerlig» og i en «sosialistisk» blokk, en sementering som verken tjener demokratiet eller avspeiler aktuell norsk politikk — fordi verken tradisjonell kapitalisme eller sosialisme egner for til å løse vår tids og framtidens samfunnsoppgaver. Eller for å si det populært: «Sentrumgrønn» er verken «Borgerlig-blå» eller «Sosialistisk-rød».

Selv om det her naturligvis tas sikte på Senterpartiets politikk, bærer den likevel bud om en gryende forståelse for noe som i dag er helt avgjørende, nemlig bevisstheten om at «ver-

ken tradisjonell kapitalisme eller sosialisme egner seg for å løse vår tids og framtidens samfunnsoppgaver.»

Hvis senterungdommen for alvor går inn på denne linjen, hvis det «grønne alternativ» viser seg å være noe annet og mere enn — som hittil — å ligge og vippe i midten mellom det «blå» og det «røde», ja, da holder det virkelig på å skje noe i norsk politikk.

Men selv om en slik avgjørende vending ikke skulle komme, så må en vel ha lov til å hilse med glede enhver liten lysning i det partipolitiske tåkeslør. Nå dages det, brødre!

T. E., Nesna

«Rettsstaten Norge»

Fra «Farmand»s leserpalte klipper vi:

Herr redaktør!

Solveig Sande spør (F. nr. 42) om det demokratiske Norge er kommet lenger enn nazistene under krigen når det gjelder avskjedigelser. Må jeg få lov å svare:

Nasjonal Samling var et lovlig parti, og etter norsk lov forelå det ikke straffbarhet for medlemskap selv under okkupasjonen. En straffelovskomite oppnevnt av regjeringen i London under krigen ble enig om å gjøre medlemskap i NS straffbart. Så kom da landssvikloven av 15. (Forts. side 6)

Hotet från nedåtsträvaren

Av Curt Eiberling

Det finns en högre värld av ideal, som oss på rätta levnadsvägar leder, som även mången lycklig stund bereder, när vi är plågade av livets kval.

Men nedåtsträvaren söker med förtal och allsköns knep bekämpa ädla seder. Begär och lättja honom själv förleder att göra kroppen till ett ynkligt skal.

Han öppet penningdyrkan propagerar, ty sinnet jämt är fyllt med habegär, som varje form av andligt liv förkväver.

En osund konst han villigt applåderar, förhånar det som skönt och äkta är och som den sanna mänskan alltid kräver.

Voldsmentaliteten blant barn og ungdom skyldes den «frie oppdragelse»

Herr redaktør!

En av dem som vet mest om mobbing, den svenske professor Dan Olweus, har holdt foredrag i Trondheim. Dessverre var jeg ikke selv tilstede, men ifølge Adresseavisens referat har han sagt viktige ting.

Tross alt som man nå vet om de skadelige følger, møter man stadig foreldre som praktiserer den såkalte «frie oppdragelse», må ta på seg og erkjenne sin rolle som voksne og ikke spille

latskap. Professor Olweus forteller nå om enda en skadelig virkning av denne forkastelige oppdragsmetode: Det er den som er skyld i den stadig økende mobbing på skolene og også ellers er hovedårsaken til den voldsmentalitet som vi i dag finner blant mange barn og unge.

Barn trenger fasthet i oppdragelsen, sier Olweus. Foreldrene må ta på seg og erkjenne sin rolle som voksne og ikke spille

«kamerat» med barnet. Bare slik kan man gjøre dem til avbalanserte og selvstendige individer.

La dette bli den endelige tomme ned for denne fikse idé som de såkalte «kulturradikalere» gjennom mange år har satt så mye inn på, men som i virkeligheten har vært enda en spiker til vårt frie samfunns likkiste.

Trønderkvinne, Melhus

Det er byguttene fra Østlandet som svikter forsvaret

Herr redaktør!

Med skamrødme i kinnene leser jeg resultatet av en undersøkelse som går ut på å registrere hvem som i dag ærlig og redelig gjør sin tjeneste i forsvaret. Best ut kommer bondegutter fra Trøndelag, men unge fiskere fra

Nord-Norge og Vestlandets gutter bærer også trofast sin del av byrdene. Bygutter fra Østlandet er de som svikter. Hele 30 % av oss er enten militærnektete eller blitt rett og slett funnet uskikket. Dette kan vi ikke ha på oss. De av oss som forstår hva det dreier seg om, hvor viktig det

er at viljen til å forsvare fedrelandet lever videre, vi må gjøre noe aktivt for å rette på denne skjevheten. Er ikke dette en oppgave for de nasjonale ungdomsgrupper som etterhvert har organisert seg eller holder på å gjøre det?

Oslogutt

Nå har VG enda en gang reddet oss fra de stygge NS-folk

Herr redaktør!

Til min store forferdelse leser jeg i «Verdens Gang» den 13.11. under overskriften «Eks-nazister en risiko» at det internasjonale vakselskap «Securitas» her i landet har et par landssvik-dømte i sin midte. Lenger nede i den velvillig innstilte Knut Haaviks oppsett klargjøres, og man forstår artikkelforfatteren, at folk av denne kaliber naturligvis kan bli presset til å gi bistand til potensielle terrorister og flykaprere som kontrollører på våre flyplasser. Både herr Haavik, og ifølge denne også sjefen for antiterror-politiet, er betenkt når «det gjelder tidligere landssvik eller andre alvorlige kriminalitetsnormer».

For et år siden tok en tidligere landssviker livet av sin kone, så vidt erindres det eneste drap i Norge i dette år, i alle fall hvor utøveren hadde en referert politisk bakgrunn.

Og nå har altså folk av samme kaliber kommet seg inn i «Securitas» med bistand til terrorister og flykaprere for øye. Vårt oljetårnomkranste fedreland har god grunn til å skjelve i sine granittfundamenter.

Ser vi bakover, ser vi en fylking av denne type mennesker som helt fra 1933 ventet på en mulighet til å skade sitt fedreland. I 1940 fikk de endelig sjansen, endelig muligheten til å utfolde sin svikefulle natur, sine sadistiske tilbøyeligheter og sette uniformsluer på sine lav-

AV PERNILLE

pannete hoder. På tross av en høyreist AP-regjering, som rustet opp landet, som satte alle kluter til for å hevde og forsvare vår nøytralitet og holde oss utenfor verdenskrigen, klarte disse muldvarpene å få oss inn i den. Etter krigen gikk det dem langt bedre enn de hadde krav på. I sin uendelige mildhet, uegennyttighet og med sin landsfaderlige innstilling vedtok vår lovlige regjering i England «Landssviksanordningen» og sparte landssvikerne for geværmunningen, som de rettelig hadde fortjent å stå foran med bind for øynene.

Man skulle ha trodd at dette

skulle ha gjort dem ydmyke og takknemlig innstilt for resten av sin ynkelige levetid, men knapt er tredivye år hengangne før de på ny er frempå. I infiltrasjonen av «Securitas» ligger det store muligheter, og hva som en gang var torturister, gestapister, frontkjempere, hird og landssvikere i alle andre tenkelige former, ser her mulighet for nye, lyssky handlinger. Nye åndsfrøder, terrorister og flykaprere, har dukket frem i de senere år, landssvikernes naturlige forbundsfeller.

Forhenværende landssvikere skulle ha plikt til å bære et armbind, slik at man visste hvor man hadde dem. Intetanende kan man møte dem over alt, ja, selv forklædt som «Securitas-

folk». Hva de kan utrette vet ikke minst Knut Haavik.

Tysk har et ord som heter «Prügelknabe». Dette ble NS-folk utsett til. Det er med sorg man konstaterer at på dette punkt har verden stått stille siden 1945. Forøvrig har den utviklet seg, men politisk og åndelig dessverre i negativ retning. Og såkalte «landssvikere» alias «Eks-nazister» må finne seg i alt, inkludert Knut Haavik og «Verdens Gang»s spalteplass for samme. Mot ham og mot samme organ, som «leses av over 500 000 hver dag», reiser neppe noen statsadvokat tiltale for diskriminering.

Pernille

Det er ikke sant at våre ledere unnsa oss

Herr redaktør!

De fleste av leserne har vel lest reportasjene i «Nye Alle Menns Blad» om frontkjemperne og deres innsats under krigen, så noen generell kommentar skulle ikke være nødvendig.

I et av innleggene kommer imidlertid Svein Halse med en bemerkning om at noen NS-ledere fant det «rimelig at frontkjemper ble dømt til døden».

Selv var jeg på Østfronten mesteparten av krigstiden og «avanserte» til korporal. I NS hadde jeg ingen tillitsverv — hadde bare vanlig medlemskap som hirdmann før jeg dro ut.

Jeg satt i norsk konsentrasjonsleir sikkert adskillig lenger tid enn Halse og hadde gleden av å samtale med hundrevis av NS-folk fra menigmann til partiledere og ministre i Quislings regjering.

Jeg kan fortelle noe helt annet enn det Halse gjør. Vi frontkjemper ble beundret for vår frontinnsats av «høy» som «lav». Aldri hørte jeg noe fordømmende ord fra ledende NS-hold om oss. Vi frontkjemper lærte å respektere den holdning som ledende NS-folk inntok under fan-

genskapet. Disse var eldre enn oss og hadde sikkert tyngre byrder å bære under konsentrasjonsleiroppholdet enn vi som stort sett var yngre og dertil var mer motstandsdyktige overfor psykiske og fysiske påkjenninger.

Halse vet like godt som jeg at under den første tiden av fangenskapet i 1945 var det mange NS-folk som var helt nedbrutt og fortvilet og som under samtaler i luftgården kunne utbryte omtrent dette: «Å, stakkars deg, var du ved fronten — da kan du vel vente det verste.» Slike uttalelser var et direkte resultat av den hetspropaganda som avisene satte i gang mot oss frontkjemper spesielt den gang. Det var avisene som fant dødsstraffen rimelig for oss frontkjemper — og så alldeles ikke NS-folk enten de hørte til den ene eller annen kategori.

Det er forbausende at Svein Halse, som en skulle tro var vant til å slåss med rene våpen, kan fremsette slike helt misvisende beskyldninger mot personer som i dag selvfølgelig ikke er i stand til å forsvare seg.

Frontkjemper, Oslo

Vi yngre vet at noe nytt vil komme

Herr redaktør!

I en dagsnyttssending i sommer fikk vi høre at en stortingsrepresentant hadde foreslått en grunnlovsendring som skal hindre at tidligere «landssvikere» kan få komme på tinget.

Om en slik lovendring blir gjennomført, vil det i tilfelle

AV VIDAR

gjøre mangfoldige tusen borgere til en underklasse uten rett til å være representert i nasjonalforsamlingen. Dette må jo selv sagt sies å være en ytterligere innskrenkning i ytringsfriheten for de tidligere NS-folk. Hvor

mange av dem er det ikke som i hele etterokkupasjonstiden er blitt nektet avisinnlegg om «brennbare tema». Imidlertid er det en rekke NS-folk i landets kommunestyre. Hvilken parlamentarisk lov vil en bruke til å forsvare at en herredsstyrerepre-

(Forts. side 6)

Lærte McCarthy sine metoder i Norge?

Herr redaktør!

Det er svært mange grunner for at jeg holder «Folk og Land» — jeg kunne sannsynligvis fylle en Dagblad-årgang om jeg skulle nevne dem alle.

Den viktigste årsak er vel at man her i landet fulgte det samme mønster som McCarthy gjorde i sin virksomhet. En skulle tro at han hadde studert fremgangsmåten her i Norge og innbildte seg at den også kunne brukes i USA. Da regnet han vel ikke med at amerikanerne stort sett er adskillig mer renhårig enn sine læremestre her i det norske superdemokratiet.

Vi så for en tid siden en film

i TV om én som hadde vært utsatt for McCarthys virksomhet — rene søtsuppa i forhold til hva de fleste av oss har fått erfare.

Det skrytes gjerne av at de fleste av oss «kjettere» er blitt integrert i samfunnet — forsåvidt riktig — men det har vært på tross av makthaverne, på tross av den ikke minst psykiske terrorvirksomhet som tusener av oss har vært utsatt for i årenes løp.

Jeg holder «Folk og Land» fordi den redigeres av folk som ikke føler seg underlagt statsmonopoliserte meninger og som våger å si sin hjertens mening uten å skjele til hvilke oppfatnin-

ger som gir størst økonomisk utbytte.

Til slutt en liten hilsen til de borgerlige: På et stort folkemøte på Den røde plass i Moskva i 1922 — Lenin var da nettopp kommet fra et avsluttende møte med representanter for de høyborgerlige kapitalister — sa han følgende: «De borgerlige selger gjerne sin egen bestemor om de kan tjene fem kopek». Han sa enda mer, men for å skåne de tynne borgerlige nerver, skal jeg bare nevne en uttalelse til: «Vår parole skal alltid være: Gå ett skritt tilbake for til gjengjeld å gå to skritt frem.»

Cal., Kongsberg

Ingen frådende og uartikulert misnøye

ENDA EN HILSEN FRA «ANNEN GENERASJON»

Herr redaktør!

Jeg sitter nå her ved skrivebordet ved midnattsleite og har nettopp mannet meg opp til å skrive til min mor, som var meget aktiv i NS Bondeskvinnelag. Samtidig kom jeg til å tenke på innlegget «Far min var NS» i Folk og Lands oktobernummer og fant ut at også jeg ville skrive noen ord til avisen. Det er dette jeg har på hjertet:

I de over 10 år jeg har

abonnert på Folk og Land, har av og til vært på nippet siden ca. 66 altså, og av stikkprøver i perioden før 66, er jeg nå av en svært solid be-

grunnet leseroppfatning: Aldri har bladet vært så godt som etter De overtok: Det er en sober, redelig holdning over det hele, et snev av alderdommens høst også, kanhende, men hvorfor ikke: Årene går. Særlig interessante er leserbrevene, som gir

avisen et levende preg. Jeg

til å skrive i pressen ellers, at påstanden om at det dreier seg om frådende og uartikulert misnøye, er svært misvisende. Tvert imot: Jevnt over gir deres leserbrev et mer behersket inntrykk enn de i Morgenbladet og Aftenpostens morgenummer.

Særlig vil jeg rose redaktørens rolige stil. Ha det godt og skriv flittig! E., Follo

Rettsapparatet gjorde uretten legal

Vi fant dette i «Dag og Tid» for 29. oktober:

Quisling vart avretta fordi den sterke folkeopinionen kravde det, fortel Per Øyvind Heradstveit i boka si. Det er visseleg rett.

Men for å yte det norske folk rettferd, burde Heradstveit ha

lagt til at opinionen vart skapt av fem års hetspropaganda frå BBC.

Og rettsapparatet som vakt skulle stå om menneskerettane let seg diktere av dei som ropte «korsfest, korsfest», og gjorde uretten legal.

Ole Røyseth Brende, Florø

HOLMSET OVERNATTING OG CAMPING

Ligger ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos. Værelser med adg, bad. Frokost. TV. Hytter. Velkommen til kortere eller lengre besøk. Tlf. Namdalseid 906. Post: 7823 Sjøåsen.

28,3 %

Siste måned er antallet av betalende abonnenter økt med flere prosent, slik at vi nå er oppe i en fremgang på 28,3 % siden «Folk og Land» begynte å utkomme igjen i november i fjor. I konkurransen mellom soren-skriveri- og byfogdområdene om å tegne nye abonnenter, er stillingen nå slik (de fem beste):

Valdres s.skr.	+ 8,4 %
Ringerike byf.	+ 8,3 %
Sarpsborg s.skr.	+ 7,6 %
Kragerø s.skr.	+ 7,1 %
Setesdal s.skr.	+ 6,9 %

Brønnøy og Oslo lurer i vannskorpen, og det samme gjør utlandet, som også får være med.

Alle fylker har flere abonnenter i dag enn for et år siden, men noen fremhever seg særlig. De som ligger over gjennomsnittet, er:

Vest-Agder	+ 81,2 %
Troms	+ 66,7 %
Vestfold	+ 54,5 %
Oslo	+ 54,4 %
Rogaland	+ 48,2 %
Østfold	+ 37,1 %
Telemark	+ 30,2 %

Buskerud, Nordland, Aust-Agder og Oppland ligger nær opp til gjennomsnittet.

Hatledals rapport

I Brages artikkel i vårt oktobernummer om kong Haakons nei til mobilisering i 1940, var det nevnt at Hatledals rapport om dette forhold sto trykket i Folk og Land for ca. 10 år siden. I den anledning har vi fått noen henvendelser med oppfordring om igjen å trykke rapporten. Vi sliter med store plassproblemer for tiden, men vi skal noe senere prøve å etterkomme dette ønske.

PENSJONERT EKTEPAR

i god form søker nytt husvære for å bo nærmere familien. Kjøp eller leie, helst strekningen Alvdal—Rena—Hamar. Konferanse ønskes skriftlig og muntlig. Billett merket «124 Fhv. mekaniker» til Folk og Lands ekspedisjon.

ENSOM ENKEMANN, 57 ÅR,

søker ny, likesinnet livspartner. Ærlighet teller mest. Foto med første brev. Billett merket «123» til Folk og Lands ekspedisjon.

LANDSUNGDOM

søker hybelleilighet, eventuelt hybel i Oslo, helst sentralt. Billett merket «122» til Folk og Lands ekspedisjon.

SØKER FOTOS OG LITTERATUR

angående tyske fly i Norge 1940-45 for kjøp eller kopiering. Opplysninger av annen art er også velkomne. Kjøper også aviser/tidsskrifter (Adler, Signal, Fritt Folk). Leif Gran, Helleveien 140 B, 5000 Bergen.

Uredde . . .

(forts. fra side 3)

og til erstatning av okkupasjonsmaktens tidligere forbruk av norske varebeholdninger.»

Alle sitater ovenfor er fra PM av 3. november 1942.

Foruten å sikre Norges økonomi i den aktuelle situasjon, var det meget om å gjøre for vårt finansdepartement å sørge for at Norge etter krigen kunne presentere hele tyskernes forbruk her i landet som et tilgodehavende overfor Tyskland. For å hindre inflasjon, ble meget betydelige beløp innbetalt til Norges Bank, men Quisling-regjeringen nektet å la disse innbetalinger gå inn som en avskrivning på okkupasjonskontoen. Isteden skulle de stå på en særlig, sperret konto, slik at de reelle okkupasjonsutgifter ikke på noen måte ble kamuflert. Regjeringens holdning kommer klart frem i dette sitat fra et PM av 6. mars 1944:

«Jeg (Prytz) satt etter konferansen igjen med et forstemmende inntrykk av at man i Reichsfinanzministerium tenkte seg muligheten av en utvikling i følgende retning: Hvis Tyskland tapte krigen, ville det ikke kunne betale noe, og hvis det vant krigen, så var det spørsmål om det ville betale noe. Som bekjent refererte jeg dette mitt inntrykk for herr Ministerpresidenten som tok denne sak opp med Reichskommissar. Under samtalen med Reichskommissar ble — såvidt jeg vet — denne min tolkning uttrykkelig demotert av Reichskommissar. Det ble tvertimot fastslått at det offisielle tyske standpunkt er at våre utlegg for okkupasjonsmakten skal bli gjort opp i en eller annen form. Det forutsetter at inntil sådant oppgjør finner sted, må våre utlegg bokholdermessig holdes for seg med sine brutto-beløp.»

Dette fortsatte Finansdepartementet å kjempe for og gjorde ellers sin plikt til det siste. I et oppsummerende PM av 24. april 1945 kommer man frem til at Norges samlede krav på Tyskland var kr. 13.271.700.000,— altså vel to milliarder ut over okkupasjonskontoens vel elleve milliarder. Så da seierherrene kom hjem, behøvde de ihvertfall ikke å ofre tid på det regnestykket.

Vi har sagt det før, men vil ikke forsømme å si det igjen og igjen inntil folk har oppfattet det: Så langt fra å være viljeløse håndlangere for tyskerne, var Nasjonal Samlings medlemmer utrettelige og uredde talsmenn for det norske folks interesser.

Men vi unge nasjonalbevisste vil ha et desentralisert samfunn,

Løssalg «F og L» . . .

(Forts. fra side 8)

SARPSBORG: Narvesen, Kurland senter

Narvesen, Torget

SAUDA: Narvesen, Triangelb.

SKI: Kiosken, Jernbanestasjon

SKIEN: Narvesen, Landmannstorget Narvesen, Lietorget

SORTLAND: Narvesen

SPJELKAVIK: Narvesen, Moa vareh.

STAVANGER: Narvesen, Arneageren Narvesen, Torgterr. Skagen

STEINKJER: Kiosken, Jernbanest.

STJØRDAL: Kiosken, Jernbanest.

Narvesen, Torggården

STOKMARKNES: Narvesen

STORD: Narvesen

STRANDA: Narvesen

STRYN: Narvesen

SUNNDALSØRA: Narvesen. Mobilb.

SVOLVÆR: Bykiosken

TROMSØ: Narvesen, Storgt. 25

Narvesen, Stortorget 4

TRONDHEIM: Madsens Bladuts.,

Olav Tryggvasons gt. 47

Narvesen, Kongensgt. 11

Narvesen, Nordregt. 4

TØNSBERG: Narvesen, Kremmerh.,

2. etg.

Kiosken, Jernbanestasjon

VERDAL: Narvesen

VOLDA: Narvesen, Hamnegt. 13

ØRSTA: Narvesen, Sentrum

ÅLESUND: Narvesen, Idungården

Narvesen, Rutebilstasjon

Fra brevbunken

AUST-AGDER

Jeg vil benytte anledningen til å takke for et godt blad. Folk og Land er en avis med meninger som faller i ett med hva jeg selv har kommet frem til. Jeg ønsker all lykke til med det videre arbeid.

til å komme tilbake med nok et brev, da det er forskjellig som ligger meg på hjertet, som jeg ønsker diskusjon om.

M.

O. BUSKERUD

Takker for avisen. Godt at noen tar seg av det, slik at vi som ikke opplevde krigsårene, kan følge med. Vedlegger penger til støtteannonse.

F.

NORD-TRØNDELAG

Så vil jeg atter en gang få lov til å takke for bladet, jeg syns avisen blir bedre og bedre. Jeg vil en av dei nærmeste dager få lov

lokal bevissthet og miljøskapende faktorer. Disse idéer har alltid vært selvfølgeligheter for en ekte nasjonalist: Nasjonalisme er blant annet desentralisering i verdensmålestokk.

Folk som setter fram lovendingsforslag som her nevnt, bør sannelig lese hva representanter for NS-myndighetene skriver/sier om de faktiske forhold under okkupasjonen. I denne sammenheng tenker jeg spesielt på boken «På nasjonal uriaspost». Jeg vil gjerne oppmuntre forfatteren til å fortsette sitt arbeide med nye dokumentasjoner. Hans verk er av ufattelig verdi for kommende slekter.

Vidar

Rettsstaten . . .

(forts. fra side 4)

des. 1944, som ca. 50.000 NS-medlemmer ble straffet etter. Disse dommene er etter Haag-konvensjonen folkerettsstridige og mot Grunnlovens § 97 hvor-

etter ingen lov må gis tilbakevirkende kraft.

Min far, som var medlem av NS, fortalte meg at han som embedsmann ifølge både Grunnloven og tjenestemannsloven hadde rett til lønn i suspensjonstiden. Hverken han eller de tuse-ner andre som ble utrensket og dømt, fikk det. Professor Skeie skrev i sin brosjyre «Landssvik», at aldri har vi hatt slik rettsløshet i Norge, etter at rettsoppboken «På nasjonal uriaspost» gjøret hadde begynt. Denne gang var det de som trodde at det var Quisling og Nasjonal Samling som var veien til friheten og selvstendighet, i tilfelle tysk seier, og at bolsjevismen var en større fare for vårt land, som skulle straffes. Det var greit å få syndebukker for denne okkupasjonen, istedenfor den regjeringen som hadde rasert vårt forsvar og lagt landet åpent for invasjon, og som feigt flyktet fra landet og ansvaret. Alle ting fletter seg i hverandre. Det ser ut til at både de to i sporveien og Hoaas kan miste retten til å forsørge seg og sine.

H. Bjørnstad, Fetsund

Disse folk bør få prøvenummer av «Folk og Land»

Til «Folk og Land, postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3.

De jeg har ført opp nedenfor, sympatiserer med vår sak og bør få prøvenummer av avisen i nøytralt omslag:

1. Navn:

Postadresse:

2. Navn:

Postadresse:

3. Navn:

Postadresse:

Har du flere navn eller hvis du ikke vil klippe i avisen, så skriv dem opp på et vanlig brevark. Vennligst send alle lister i lukket konvolutt.

Tarvelig . . .

(forts. fra side 1)

antidemokratiske holdninger (i Chile-saken).

For mange kristne — også kristne ledere — som gjerne vil støtte MBJ's arbeid, har den seinere tids debatt vært en vekker. Mange er ikke lenger sikre på at de kan støtte MBJ. Andre føler det vanskelig å slippe MBJ til i kirkene. Broder Andreas' uttalelser under sitt Norges-besøk i MBJ-regi nylig, forsterket uroen. Trass i flere presiseringer fra

Broder Andreas' side og en uttalelse fra MBJ om å holde seg til det som er sagt.

I dag har uroen også nådd MBJ's ledelse. Flere av organisasjonens ledere er fortvilet over den uklarhet som er skapt og forlanger trolig en grundig avklaring innad i organisasjonen.»

Her har man mistenkeliggjørelsen i full blomst, og det fra et hold som ihvertfall ikke kan si seg fri for «å blande inn politiske sympatier og antipatier», bare med et annet fortegn.

«Vår Kirke» vet selvfølgelig inderlig godt at Misjon bak Jern-

teppet ikke driver politisk arbeid i vanlig forstand. Men kommunismen er et materialistisk religionssubstitutt som ikke tåler ekte religioner ved siden av seg. Vil man kjempe for kristendommen og kristne menneskers rett til sin tro, kommer man ubønhørlig i konflikt med kommunismen og de kommunistiske ledere. Det gjelder selvfølgelig i særlig grad om man driver misjon bak jernteppet. Om man ikke aksepterer en viss grad av konfrontasjon, må man rett og slett innstille virksomheten. Og det er selvfølgelig akkurat det visse krefter er ute etter for MBJ's vedkommende.

Når det gjelder Richard Wurmbands og Broder Andreas' «utfordrende» meninger om mange ting, så er oppstyret rundt dem mer avslørende for ensrettingen av norsk opinion og i norske massemedia enn for disse to uforferdede menn. Den gjennomførte svartmaling av alle antikomunistiske land og regimer, finner man ikke igjen i samme grad når man bare kommer utenfor Norden. Wurmband og Broder Andreas kommer utenfra, og for dem er et mer nyansert syn naturlig. Men det tåles ikke her hos oss. «Forstyrr oss ikke med fakta. Vi har gjort oss opp vår mening.»

Fordi MBJ's formann, biskop Monrad Norderval, uttrykte sin

anerkjennelse av Bernt Eidsvigs innsats, har mange også prøvet å ramme MBJ via negativ omtale av denne unge idealisten. Om f. eks. Edgar Lied Holm, Kristiansand, i et leserinnlegg i VG ikke direkte nevner MBJ, så er adressen ikke til å ta feil av:

«Det er ikke i første rekke Eidsvig jeg vil til livs, men den form for spredning av ideologi som her har forekommet. Russerne har ved flere anledninger sagt klart fra at de ikke ønsker en kristen ideologi i landet — og det må respekteres fullt ut... Forholdet mellom øst og vest er spent nok fra før om ikke slike ekstreme, kristne grupperinger skulle gjøre det verre. Det er forøvrig forbausende å se hvor lekende lett ansvarlige kristne ledere overser denne saken.»

Om MBJ skulle «respektere» at Kreml «ikke ønsker kristen ideologi i landet», så var det i tilfelle noe annet man ikke respekterte: Kristi misjonsbefaling. Er det slik også «kristensosialistene» i «Vår Kirke» vil ha det?

Misjon bak Jernteppet er muligens i dagens situasjon, hvor «fascist»-stemplet med alle midler blir forsøkt satt på organisasjonen, ikke særlig mottagelige

for oppmuntrende ord fra oss. Vi våger allikevel å uttrykke håpet om at dens ledere står fast, og standhaftig kjemper videre for de undertrykte kristne i øst.

Etter at dette er skrevet, har et fremtredende medlem av Misjon bak Jernteppet, småkirkeprest Nils Jacob Tønnessen, sprukket under presset: I et intervju med Aftenposten forlanger han at Misjon bak Jernteppet skal ta avstand fra Wurmband, og han har nektet å lede et møte der Broder Andreas deltok.

Om flere følger Tønnessens eksempel, er det bare å konstatere at de røde har vunnet enda en seier.

Johs.

BOKTJENESTEN

Bøkene på listen nedenfor kan bestilles fra Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, postboks 924 — Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

C. H. B. BENNECHE: LANDSSVIKOPPGJØRET OG MEG. Kr. 12,—

ASTRID BERGE: HVEM ER DU, DR. PARAS?
— Roman. En front søsters opplevelser etter hjemkomsten. Kr. 30,—

HERMANN BOEHM: NORGE MELLOM ENGLAND OG TYSKLAND.
— Sjefen for den tyske krigsmarine i Norge i tre år under okkupasjonen forteller bl. a. om kampen mellom Quisling og Terboven. Kr. 25,—

TRYGVE ENGEN: JEG ER INGEN LANDSSVIKER.
— Et oppgjør med seierherrenes påstander. Kr. 12,—

TORALV FANEBUST: JEG ANKLAGER HØYESTERETT. DEN SOM SELV IKKE ER REN, KASTER DEN FØRSTE STEN.
— Den kjente motstander av «landssvik»-oppgjøret sier sin hjertens mening. Kr. 12,—

FORBUNDET: § 104. MER LYS OVER RETTSOPPGJØRET.
— Om bl. a. NS' innsats for Norges forsyninger og økonomi. Kr. 6,—

FORBUNDET: GI OSS RETTSSTATEN TILBAKE.
— En henvendelse til Stortinget i 1950. Kr. 4,—

P. HARSEM: FOLKEDOMMEN OVER RETTSSVIKERNE.
— Kr. 4,—

A. E. HEDEM: LANDSSVIKOPPGJØRET OG RETTSKILDENE.
— Av en prest som gikk i bresjen for de dømte. Kr. 6,—

A. E. HEDEM: DET NORSKE NØYTRALITETSBRUDD.
— Lys over forspillet til 9. april 1940. Kr. 6,—

A. E. HEDEM: QUO VADIS NORVEGIA? HISTORIEFORFALSKNING OG RETTSSKANDALE.
— Kr. 18,—

RALPH HEWINS: PROFET UTEN ÆRE.
— Quisling-biografien som vakte så stor oppsikt. Kr. 25,—

KARL HOLTER: FRONTKJEMPERE.
— Personlige minner fra Den norske Legion. Kr. 25,—

ODD MELSON: PÅ NASJONAL URIASPOST. SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN.
— En utmerket oversikt over de viktigste politiske hendelser i Norge 1940—45. Kr. 65,—

HÅKON MEYER: ET ANNET SYN.
— En kjent fagforeningsmann gir sin vurdering av det som skjedde i okkupasjonstiden. Kr. 20,—

KAI NORMANN: LAURBÆRKRANSEN.
— Et dikt til minne om Vidkun Quisling. Kr. 5,—

GUSTAV SMEDAL: PATRIOTISME OG LANDSSVIK.
— En kjent jurists dagbok fra okkupasjonstiden og kommentarer til «rettsoppgjøret». Kr. 25,—

MARTHA STEINSVIK: FRIMODIGE YTRINGER.
— En utenforstående kritiserer «landssvik»-oppgjøret. Kr. 20,—

LYDER L. UNSTAD: SANNHETEN OM QUISLING.
— En norsk-amerikaners syn. Forkortet utgave. Kr. 6,—

JUSTUS VERICULTOR: DEN NORSKE KAPITULASJON.
— En veldokumentert gjennomgåelse av kapitulasjonen i 1940 og dens folkerettslige virkninger. Kr. 8,—

«Støtteannonse» styrker vår avis

Vi har siste måned mottatt i alt 26 «støtteannonser» på tilsammen det hyggelige beløp av kr. 3.045,37.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer til driften av vår avis. Hvor mange kan vi vente til januarnummeret?

«STØTTEANNONSER»
fra Folk og Lands venner
Takk for følgende bidrag:

O., Hegra	60,—	T., Sande	160,—	O., Brumunddal	200,—
I., Heimdal	60,—	F., Skoger	50,—	Gammel kjemper, Rena	1 000,—
P., Berkåk	60,—	H., Mjøndalen	60,—	G., Våler i S.	60,—
M., Langevåg	50,—	M., Gol	50,—	O., Skarnes	60,—
L., Stavanger	60,—	L., Brandbu	60,—	K., Stabekk	100,—
G., Bygland	60,—	A., Harpefoss	60,—	J. H., Ski	100,—
R., Rjukan	260,—	O. R., Vågå	100,—	A., Degernes	60,—
				L., Gressvik	60,—
				P. D., Oslo	100,—
				E. T., Oslo	50,—
				Frontkjemper, Danmark	50,—
				J. F., La Ciutat, Frankr.	55,37

FOLK^{og}LAND

Ikke helt overbevisende

Også Høyre lader opp til valget neste høst og vil bruke «Eiendom til alle» som sitt feteste valgagn.

Som kjent er dette en tanke som «Folk og Land» har all sympati for og som sosialindividualister har gått inn for i mange, mange år. Men vi er ikke særlig begeistret for det selskap vi nå er kommet i.

Grunnen til den manglende begeistring er en like manglende overbevisning om at Høyres omvendelse til eiendomsspredning er av det helt ekte slaget. Vi har grunn til å tro at den nye parole er fremkommet under adskillige indre gnisninger, og at det mest dreier seg om en panisk nødløsning i en situasjon da det ortodokse eiendomsrettsbegrep er under sterkt press fra mange kanter.

At eiendomsspredning er en riktig løsning og med tiden vil bli det alment godtatte prinsipp, er vi overbevist om. Hvis imidlertid saken skulle bli forsøkt og utvannet på grunn av at halvhjertede talsmenn misbrukte den for kortsiktig politisk vinnings skyld, ville det være meget å beklage.

«NORDISK FREMTID»

heter et lite blad, utgitt av en gruppe unge mennesker som hevder at «ethvert folkeslag må få mulighet til å bevare sin nasjonale egenart og kultur», og som dessuten er sterkt antikomunistisk innstilt. Interesserte vil sikkert kunne få prøvenum-

mer tilsendt ved å skrive til bladet, adresse postboks 16 — Bygdøy, Oslo 2. Årsabonnementet koster kr. 20,—.

For ikke å skade disse unge idealister, iler vi med å forsikre at vi ingenting har å gjøre med tiltaket.

Dagbladet ombestemmer seg

— NS-medlemmene var ingen dom», utgitt av Universitetsfor-

minusvariant av befolkningen. laget.

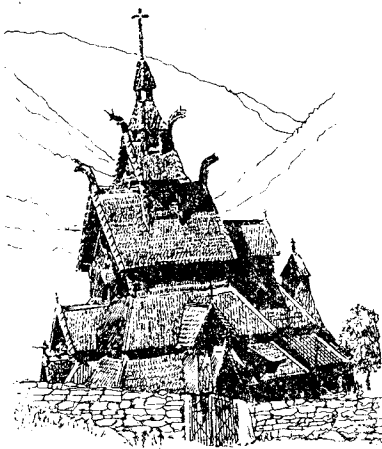
De hadde noe høyere utdannelse enn folk flest. Bare for noen år siden ble vi av samme avis betegnet som åndssvakepasienter, ubegavete og kverulantiske mennesker.

Dette skriver Dagbladet i sin anmeldelse av boka «Fra idé til V.

JULEN 1976

AV PRESTEN ARNE GODAL

«Ære være Gud i det høieste og fred på jorden, i mennesker hans velbehag.»

Det var den himmelske herskares svar til hyrdene da de så en Herrens engel stå for dem og Herlighet lyste om dem. Men engelen sa til dem: «Forferdes ikke, ti se jeg forkynner eder en stor glede som skal vederfares alt folket: Eder er idag en frelser født som er Kristus, Herren i Davids stad.»

Dette er julens budskap som alle kristne lengter etter, hvor de enn befinner seg på, sjø eller land, i nord eller syd i vårt land. Hjem til jul! Glede og varme håndtrykk, velkommen hjem. Juletre, presanger, god mat, syngende barn og voksne: Jeg er så glad hver julekveld, for da ble Jesus født. Besøk på sykehus og gamlehjem. Ikke mer? Mange av oss tenker på dem som ikke kunne komme hjem til jul, de som ligger derute på de russiske stepper, og som før sin død sendte en hilsen hjem til gamle Norge, men som jeg føler en trang til å minnes med dette vers av Garborg:

«Her ligg dei, grav i grav,
frå hei og ned i hav,
som stridde so.
Gud sign kvar ærleg svein
som søv der under stein,
der dei er no.»

«En liten sønn av Davids rot som og er Gud tillike, for verdens synders skyld forlot sitt høie himmerike. Det var ham svært å tenke på at verden skulle under gå, det skar ham i hans hjerte. I sådan hjertens kjærlighet han kom til oss på jorden ned at lindre all vår smerte.» Eller som det står i Johannes-evangeliet: «Ti Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.» Vi har syndet mot Gud i tanker, ord og gjerninger og kjenner den onde lyst i vårt hjerte, «og vårt hjerte er urolig inntil det finner hvile i Gud».

Ingen har kunnet gi hjertet ro uten han som fra begynnelsen var hos Gud og var Gud og ved hvem alle ting er skapte. Jesus kunne si: «Hvem kan overbevise meg om noen synd? Vær frimodig, jeg har overvunnet verden. Min fred gir jeg eder. Ti så har Gud elsket verden at han ga sin

Sønn den enbårne for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha det evige liv.»

Dette er det store mysterium som både vise og enfoldige — og i grunnen er vi alle enfoldige og umyndige — bekjenner med Luther i vår kristne barnelærdom: «Jeg tror at Jesus Kristus er sann Gud, født av Faderen fra evighet og sant menneske født av jomfru Maria, at han er min Herre.» For oss mennesker er denne Kristi åpenbaring av den største betydning fordi han er kommet til oss for syndens skyld, at han, skjønt han er herlighetens herre, har iklædt seg denne fornedrende, denne lidende skikkelse for å kunne stifte forlikelse og forsoning. Derfor kan vi når vi i sann betydning står under hans kors, forstå storheten i hans offer at han er nedsteget for å oppsøke og frelse det fortapte, og den uendelige verdi en enkelt menneskesjel har i Guds øyne, at den enbårne av Faderen forlater de ni og nitti får i ørkenen for å oppsøke det ene fortapte får og bære det hjem til Faderens hus. Om alt dette taler vi ikke bare som teologer, men som kristne, skriver den danske biskop Martensen i sine livserindringer. Som kristne trenger vi alle til å legge oss det på hjertet og fastholde det — mot angrep fra vantroen og bevare den guddommelige kjærlighets mysterium som vår dyreste eiendom, vår skatt i himmelen. Amen.

ARENDA: Kiosken, Torget
BARDU: Narvesen
BERGEN: Narvesen, Torget 15
Narvesen, Landås torg
Narvesen, Sletten
Kiosken, Haukeland sykehus
Kiosken, Kringsjåvn.
Kiosken, O. Kyrres gt.
Kiosken, Rutebilstasjonen
Kiosken, Torgalm.
BODØ: Narvesen, Royalsentret
BRØNNØYSUND: Narvesen, Storgt. 69
BÅTSFJORD: Narvesen, Hindberggt.
BRANDBU: Narvesenkiosken
BRATTVÅG: Narvesenkiosken
BREKSTAD: Narvesenkiosken
BRUMUNDDAL: Narvesen, Sentrumstrub.
DRAMMEN: Kiosken, Bragernes torg
Kiosken, Jernbanestasjon
Narvesen, Globusgården
DRØBAK: Kiosken, Torget
EGERSUND: Narvesen, Storgt. 17
EIKSMARKA: Narvesen, Butikksent.
ELVERUM: Narvesen, Rønnebygget
FAGERNES: Narvesen, Fagernes Hotell
FARSUND: Narvesen, Kirkegt. 4
FINNSNES: Narvesen, Finnsnes sentrum
FLORØ: Narvesen, Strandgt. 35

FORNEBU: Kiosken, Ankomsthallen
FOSNAVÅG: Narvesen
FREDRIKSTAD: Kiosken, Blomster-
torget
Narvesen, Det glade hjørne
Narvesen, Fokus
GJØVIK: Kiosken, Rutebilstasjon
Narvesen, Storgt. 9
HALDEN: Kiosken, Torget
HAMAR: Kiosken, Jernbanestasjon
Narvesen, Triangelgt.
HAMMERFEST: Narvesen, idretts-
vn. 17
Kiosken, Rådhuspl.
HARSTAD: Narvesen, Skolegt.
HAUGESUND: Narvesen, Haralds
gt. 94
Kiosken, Rutebilstasjon
HOLMESTRAND: Kiosken, Torget
HONNINGSVÅG: Narvesen
HOSLE: Narvesen, Forretn.sentret
HØVIK: Narvesen, Dragveien 25
JESSHEIM: Narvesen, Bankbygget
KIRKENES: Narvesen, Wiulls gt.
KONGSBERG: Kiosken, Jernbanest.

KONGSVINGER: Kiosken, Jernbane-
stasjon
KRISTIANSAND: Børskiosken
Narvesen, Dronningens gt. 79
LANGEVÅG: Narvesen
LARVIK: Narvesen, Støtvikgården
LEVANGER: Narvesen, Kirkegt. 25
Kiosken, Jernbanestasjon
LILLEHAMMER: Kiosken, Jernbane-
stasjon
Narvesen, Ulfstengården
LILLESTRØM: Kiosken, Jernbanest.
LODDEFJORD: Kiosken, Torget
LUNDE: Narvesen
MANDAL: Narvesen, Fiskerbrygga
MO I RANA: Narvesen Langmohei
Narvesen, Nordahl Griegs gt.
Narvesen, Sørlandsavn. 72/74
MOLDE: Kiosken, Rutebilstasjon
MOSJØEN: Narvesen, Strandgt. 22
MOSS: Narvesen, Moss Sparebank
Narvesen, Dronningens gt. 4
MÅLØY: Narvesen
NAMSOS: Kiosken, kaien
Narvesen, Verftsgt.

NARVIK: Narvesen, Kongens gt. 56
Narvesen, Viking Inn
NORDFJORDEID: Narvesen
NOTODDEN: Kiosken, Storgt.
OPPDAL: Narvesen
OSLO: Narvesen, Bogstadvn. 30
Kiosken, Frogneravn.
Kiosken, Gimle Kino
Narvesen, Helserådsbygningen
Narvesen, Hotell Continental
Kiosken, Majorstua
Narvesen, NAF-huset
Narvesen, Prinsens gt. 21
Narvesen, Storo
Kiosken, Stortingsgt.
Narvesen, Stortingsgt. 2
Narvesen, Tonsenhagen
Narvesen, Tåsen senter
Narvesen, Torggt. 30
Narvesen, Veitvet senter
Kiosken, Vestbanen
Narvesen, Vika Varehus
Narvesen, Vikaterrassen
Kiosken, Østbanen
OTTA: Kiosken, Jernbanestasjon

PORSGRUNN: Narvesen, Storgt. 130
RENA: Narvesen
RJUKAN: Kiosken, Torget
SANDNES: Narvesen, Dals gt. 2
Narvesen, Sentrum
Narvesen, Solavn. 3
(Forts. side 6)

Her får du kjøpt «Folk og Land» i løssalg:

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11 - 14, onsdag kl. 18 - 21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.60 pr. spaltemillimeter

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo